[2020] 4 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 480

ਕੇ. ਸ਼ਿਵਰਮਨ ਅਤੇ ਹੋਰ

ਬਨਾਮ

ਪੀ. ਸਤੀਸ਼ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ

(2019 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 9046)

13 ਫਰਵਰੀ, 2020

[ਡਾ. ਧਨੰਜੈ ਵਾਈ ਚੰਦਰਚੂੜ ਅਤੇ ਅਜੈ ਰਸਤੋਗੀ, ਜੇ. ਜੇ.]

ਕਰਮਚਾਰੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਐਕਟ, 1923: ਸੈਕਸ਼ਨ 4-ਕੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ II ਵਿੱਚ ਡੀਮਿੰਗ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਵਾਲੇ 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਦਾ ਲਾਭ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਮਾਸਿਕ ਤਨਖਾਹ ਨੂੰ 4000 ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਸਨ ਜੋ ਕਿ 18 ਜਨਵਰੀ 2010 ਹੈ - ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆਃ 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਸੋਧ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਮਾਸਿਕ ਆਮਦਨ' ਤੇ ਇੱਕ ਡੀਮਿੰਗ ਕੈਪ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੱਢੀ ਗਈ ਅਸਲ ਮਾਸਿਕ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਲਾਭ ਸੋਧ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਹਾਦਸਿਆਂ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। – ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਣ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਮਿਤੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੈ ਅਤੇ 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਦਾ ਲਾਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ - ਕਰਮਚਾਰੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਸੋਧ ਕਾਨੂੰਨ (2009 ਦਾ ਨੰਬਰ 45)।

ਕਰਮਚਾਰੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਐਕਟ, 1923: ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ 1923 ਐਕਟ ਇੱਕ ਸਮਾਜਿਕ ਲਾਭਕਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਸੋਧਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ - 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਰੀਬ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜੋ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਜੋਖਮਾਂ ਜਾਂ ਕਿੱਤਾਮੁਖੀ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭਾਂ ਨਾਲ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਸਤੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। - ਕਾਨੂੰਨ-ਸਮਾਜਿਕ ਲਾਭਕਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ।

ਕਰਮਚਾਰੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਸੋਧ ਐਕਟ (2009 ਦਾ ਨੰ. 45.45) ਸੋਧ ਦਾ ਉਦੇਸ਼-ਧਾਰਿਤਃ 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ II ਤੋਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਵਿੱਚ ਡੀਮਿੰਗ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ, ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਤਨਖਾਹ 4000 ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ

4, 000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਤਨਖਾਹ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ-ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਭਲਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ – ਸੋਧ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਮਾਸਿਕ ਆਮਦਨ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਡੀਮਿੰਗ ਕੈਪ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੱਢੀ ਗਈ ਅਸਲ ਮਾਸਿਕ ਉਜਰਤ ਦੇ ਅਧਾਰ ਉੱਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ:

ਆਯੋਜਿਤ: 1. ਕਰਮਚਾਰੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਐਕਟ, 1923 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਰੀਬ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜੋ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਜੋਖਮਾਂ ਜਾਂ ਕਿੱਤਾਮੁਖੀ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭਾਂ ਨਾਲ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਸਤੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ। 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਧਾਰਾ 4 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ 2 ਵਿੱਚ ਡੀਮਿੰਗ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਉਜਰਤ 4000 ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਕਰਮਚਾਰੀ 4,000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਉਜਰਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਅਤੇ 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਭਲਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਡੀਮਿੰਗ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। [ਪੈਰਾ 25,26][494-ਸੀ-ਐਫ]

2. ਹਾਲਾਂਕਿ 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮਾਲਕਾਂ ਉੱਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਉੱਚ ਦਰ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਨੁਸਾਰੀ ਬੋਝ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਹਾਦਸਿਆਂ ਨੂੰ ਸੋਧ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਣ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਮਿਤੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੈ ਅਤੇ 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਦਾ ਲਾਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹਾਦਸਾ 31 ਜਨਵਰੀ 2008 ਨੂੰ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਦਾ ਲਾਭ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ। [ਪੈਰਾ 28,32,33][496-ਬੀ-ਸੀ; 499-ਸੀ-ਡੀ]

3. ਮਾਲਕ ਨੇ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਤਨਖਾਹ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ 32,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਤਨਖਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਦੇ ਖਰਚੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ

ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। [ਪੈਰਾ 34][499-ਈ-ਐੱਫ]

ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਦਿਓ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਸਬਾਟਾ (1976) 1 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 289: [1976] 2 ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 872; ਕੇਰਲ ਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ ਬਨਾਮ ਵਲਸਲਾ ਕੇ (1999) 8 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 254: [1999] 2 ਵਾਧੂ. ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 657 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਨਿਊ ਇੰਡੀਆ ਐਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਨੀਲਕੰਦਨ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1996 ਦਾ 16904-09; ਨੈਸ਼ਨਲ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਮੁਬਾਸਿਰ ਅਹਿਮਦ (2007) 2 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 349: [2007] 2 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 117; ਓਰੀਐਂਟਲ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਸਿਬੀ ਜਾਰਜ (2012) 12 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 540: [2012] 6 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 1079; ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ ਵਾਟਿਕਾ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ (2015) 1 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 1: [2014] 12 ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 1037; ਰਾਠੀ ਮੈਨਨ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਸੰਘ (2001) 3 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 714: [2001] 2 ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 365; ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਰੀਨਾ ਦੇਵੀ (2019) 3 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 572: [2018] 4 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 417; ਕਲੰਡੀ ਚਰਨ ਸਾਹੂ ਬਨਾਮ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਮੱਧ ਰੇਲਵੇ, ਬਿਲਾਸਪੁਰ (2019) 12 ਐੱਸ. ਸੀ. ਸੀ. 387; ਥਜ਼ਾਤੇ ਪੁਰਾਇਲ ਸਰਾਬੀ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਸੰਘ (2009) 7 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 372: [2009] 10 ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 70; ਕਲੰਡੀ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦੀ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਸੰਘ। (2019) 12 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 389; ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਰਾਧਾ ਯਾਦਵ (2019) 3 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 410: [2019] 1 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 741-ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ

(1976) 2 ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 872 ਪੈਰਾ 11 ਤੋਂ ਬਾਅਦ

[1999] 2 ਪੂਰਕ ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 657 ਨੇ ਪੈਰਾ 11 ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ

[2007] 2 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 117 ਪੈਰਾ 11 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

[2012] 6 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 1079 ਪੈਰਾ 24 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

[2014] 12 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 1037 ਪੈਰਾ 27 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

[2001] 2 ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 365 ਪੈਰਾ 29 ਦਾ ਹਵਾਲਾ

[2018] 4 ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 417 ਪੈਰਾ 30 ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

(2019) 12 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 387 ਪੈਰਾ 30 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

ਕੇ. ਸ਼ਿਵਰਮਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੀ. ਸਤੀਸ਼ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ

[2009] 10 ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 70 ਪੈਰਾ 30 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

(2019) 12 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 389 ਪੈਰਾ 30 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

[2019] 1 ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 741 ਪੈਰਾ 31 ਦਾ ਹਵਾਲਾ

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਾਃ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 2019 ਦਾ 9046.

ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਦੁਰਾਈ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਮਿਤੀ 01.06.2017 ਤੋਂ ਸੀ. ਐਮ. ਏ. (ਐਮਡੀ) ਨੰ. 2016 ਦੇ 1134.

ਐਸ. ਮਹਿੰਦਰਨ, ਏ. ਸੀ., ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ

ਡਾ. ਧਨੰਜੈ ਵਾਈ ਚੰਦਰਚੂੜ, ਜੇ.

1. ਇਹ ਅਪੀਲ 1 ਜੂਨ 2017 ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਦੁਰਾਈ ਬੈਂਚ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਫਾਰ ਇੰਪਲਾਇਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ 19231 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ 19231 ਤਹਿਤ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ਾ 4,33,060 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਧਾ ਕੇ 8,86,120 ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹਾਦਸੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 12% ਸਾਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

2. ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 136 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ 26 ਜੁਲਾਈ 2019 ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪਹਿਲੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੇ 26 ਜੁਲਾਈ 2019 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਐਮਿਕਸ ਕਿਊਰੀ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ੍ਰੀ ਐਸ ਮਹੇਂਦਰਨ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਨੂੰ ਐਮਿਕਸ ਕਿਊਰੀ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।

3. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਿਨੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਮਾਤਾ, ਭੈਣ ਅਤੇ ਭਰਾ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ 31 ਜਨਵਰੀ 2008 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਾਦਸੇ ਦੌਰਾਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਘਟਨਾ ਦੇ ਦਿਨ, ਮ੍ਰਿਤਕ 26 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਟ੍ਰੇਲਰ ਟਰੱਕ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਵਜੋਂ ਰੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਵਾਹਨ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੇ ਕੋਟਾ ਵਿੱਚ ਐੱਨਐੱਚ 12 ਉੱਤੇ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਟਰੱਕ ਜਿਸ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੰ. ਐਮ.ਐਚ 19 ਜ਼ੈੱਡ 1696 ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਟ੍ਰੇਲਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦਿਨੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਹਿਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। 1923 ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਦਾਅਵਾ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ 2013 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਫਾਰ ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ, ਮਦੁਰਾਈ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 26 ਮਾਰਚ 2014 ਨੂੰ ਇਹ ਦਾਅਵਾ 4,33,060 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

[1]''1923 ਐਕਟ''

ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਕਪਾਸੜ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ 2 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ।

4. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 23 ਨਵੰਬਰ 2015 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਰਾਹੀਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਆਮਦਨ 32,000 ਰੁਪਏ ਸੀ, ਪਰ ਤਨਖਾਹ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ 5 ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ ਦੇ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਕਰਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ।

5. ਰਿਮਾਂਡ 'ਤੇ, ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਦੁਰੈ ਨੇ 4 ਮਾਰਚ 2016 ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ 4,33,060 ਰੁਪਏ ਰੱਖੀ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਰਿਮਾਂਡ 'ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਵਾਹਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ:

"ਮੈਂ ਡਬਲਯੂ. ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਾਂ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 74/2011 ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ 3 ਵਾਰ ਸੰਮਨ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸੰਮਨਾਂ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਟਰੱਕ ਦੂਜੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਉੱਥੇ ਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਮੈਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸੰਮਨ ਲਈ ਗਵਾਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਟਰੇਲਰ ਟਰੱਕ ਟੀ. ਐਨ. 28 ਏ. ਬੀ. 1933 ਸਤੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਿਨੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਿਵਰਮਨ ਡਰਾਈਵਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸਾਲ 2008 ਵਿੱਚ (31.1.2008) ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਾਂਡੀਚੇਰੀ ਤੋਂ ਰਾਜਸਥਾਨ ਸਿਰੋਨੀ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਆ ਰਹੇ ਟਰੱਕ ਟਰੱਕ ਨੇ ਆਹਮੋ-ਸਾਹਮਣੇ ਟੱਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਹਾਦਸਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਾਦਸੇ 'ਚ ਦਿਨੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਮੌਕੇ' ਤੇ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਦੁਰਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਗਭਗ 3 ਸਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਕੋਲ ਸਹੀ ਡਰਾਈਵਿੰਗ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਭਾਰੀ ਵਾਹਨ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸੀ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 5 ਮਾਸਿਕ ਤਨਖਾਹ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਲਈ ਦਿਨੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਮੈਂ ਹਰ ਮਹੀਨੇ 32,000 ਰੁਪਏ (ਭੋਜਨ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ) ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ 25,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਾਹਨ ਦਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੀਮਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

2014 ਦਾ ਸੀ.ਐੱਮ.ਏ (ਐਮ.ਡੀ) 344

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਿਲਾਇੰਸ ਜਨਰਲ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਕੰਪਨੀ। ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬੀਮਾ ਚਾਲੂ ਸੀ।

6. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਕਿ 1923 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 (1 ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਮਾਸਿਕ ਤਨਖਾਹ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਨਿਰਣਾਇਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਇੱਕ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਮਾਸਿਕ ਤਨਖਾਹ ਦੀ ਗਣਨਾ ਵਿੱਚ 4,000 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਤਨਖਾਹ ਲੈ ਕੇ. 4, 000, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਨੁਸੂਚੀ IV (ਮ੍ਰਿਤਕ 26 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 215.28 ਦਾ ਗੁਣਕ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਅੰਕੜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ। 4,30,560 ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ 2,500 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੁੱਲ ਇੱਕ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦਾ ਇਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 4,33,060 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਐਲਾਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

7. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਕਿ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਇੱਕ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਸੀ। 32, 000 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਹਾਦਸਾ 31 ਜਨਵਰੀ 2008 ਨੂੰ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ 28 ਜਨਵਰੀ 2011 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 4 ਮਾਰਚ 2016 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

8. ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 31 ਮਈ 2010 ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

"ਐੱਸ. ਓ. 1258 (ਈ)-ਕਰਮਚਾਰੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਐਕਟ, 1923, (1923 ਦਾ ਜੀ) ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1 ਬੀ) ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਮਾਸਿਕ ਤਨਖਾਹ ਵਜੋਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ- ਅੱਠ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ।

9. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਭਲਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, 8,000 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਦੀ ਵਧੀ ਹੋਈ ਆਮਦਨ ਗਣਨਾ ਦਾ ਅਧਾਰ ਬਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਨੁਸੂਚੀ IV ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗੁਣਕ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ 8,86,120 ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

10. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਮਿਕਸ ਕਿਊਰੀ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ-ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 4,000 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 8,000 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਦਾ ਅੰਕੜਾ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਨਿਆਂ ਮਿੱਤਰ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ 1923 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 (1) (ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿੱਥੇ

ਮੌਤ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੈ, ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਉਜਰਤ ਦੇ ਪੰਜਾਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਰਕਮ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਤ ਕਾਰਕ ਨਾਲ ਗੁਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਬੰਧਤ ਕਾਰਕ ਅਨੁਸੂਚੀ IV ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਜੋ ਹਾਦਸੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ 26 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਲਈ ਗੁਣਕ 215.28 ਹੋਵੇਗਾ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਨਿਆਂ ਮਿੱਤਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1 ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਉਜਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਮਾਸਿਕ ਉਜਰਤਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਜਾਂ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦਾ ਜੋ ਬਕਾਇਆ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਗਣਨਾ ਦਾ ਅਧਾਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਅਸਲ ਉਜਰਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 (1)(ਏ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਬਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਾਸਿਕ ਉਜਰਤ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45, ਜੋ 18 ਜਨਵਰੀ 2010 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 4[3] ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ II ਵਿੱਚ ਡੀਮਿੰਗ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ, ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਮਿਕਸ ਕਿਊਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਜਰਤਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਮਿਆਦ ਦੌਰਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸੀ।

11. ਵਿਦਵਾਨ ਨਿਆਂ ਮਿੱਤਰ ਨੇ ਦੇਰ ਨਾਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਦਿਓ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਸਬਾਟਾ 4 ("ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ") ਅਤੇ ਕੇਰਲ ਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ ਬਨਾਮ ਵਲਸਲਾ ਕੇ 5 ("ਵਲਸਲਾ") ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਣ ਲਈ ਸੰਬੰਧਤ ਮਿਤੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੋਧ ਦਾ ਲਾਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਦਸਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਮਿੱਤਰ ਨੇ ਨਿਊ ਇੰਡੀਆ ਐਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

[3]"ਵਿਆਖਿਆ II - ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਮੇ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਤਨਖਾਹ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ ਰੁਪਏ, ਧਾਰਾ (ਏ) ਅਤੇ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਸਦੀ ਮਾਸਿਕ ਉਜਰਤ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇਗੀ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ।

[4](1976) 1 ਐਸ ਸੀ ਸੀ 289

[5](1999) 8 ਐਸ ਸੀ ਸੀ 254

ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਨੀਲਕੰਦਨ ("ਨੀਲਕੰਦਨ") 6 ਅਤੇ ਨੈਸ਼ਨਲ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਮੁਬਾਸਿਰ ਅਹਿਮਦ 7 ("ਮੁਬਾਸਿਰ ਅਹਿਮਦ")

12. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 (1) (ਏ) ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨਃ

"4. ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ।- (1) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਰਥਾਤਃ-

(ਏ) ਜਿੱਥੇ ਮੌਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਵਾਲੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਪੰਜਾਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਰਕਮ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਤ ਕਾਰਕ ਨਾਲ ਗੁਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ;

ਜਾਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ, ਜੋ ਵੀ ਵੱਧ ਹੋਵੇ।

13. ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਖੰਡ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੱਟ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਥਾਈ ਕੁੱਲ ਅਪਾਹਜਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਮੀਕਰਨ "ਸੰਬੰਧਤ ਕਾਰਕ" ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ I ਵਿੱਚ ਅਨੁਸੂਚੀ IV ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਾਰਕ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ II ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜੋ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀਃ

"ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ II-ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਉਜਰਤ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਖੰਡ (ਏ) ਅਤੇ ਖੰਡ (ਬੀ) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਉਜਰਤ ਸਿਰਫ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਗੀ।

14. 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਦੁਆਰਾ, ਜੋ 18 ਜਨਵਰੀ 2010 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ II ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1 ਬੀ) ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀਃ

"(1-ਬੀ) ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਮਾਸਿਕ ਤਨਖਾਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੇ।

15. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਦਾ ਲਾਭ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ II ਵਿੱਚ ਡੀਮਿੰਗ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਹਟਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਸੀਮਾ

[6]1996 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 16904-09

[7](2007) 2 ਐਸ ਸੀ ਸੀ 349

ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ 4,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਉਜਰਤ ਉਹਨਾਂ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ ਜੋ 18 ਜਨਵਰੀ 2010 ਨੂੰ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਬਕਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ 2009 ਦਾ ਐਕਟ 45 ਪਿਛੋਕੜ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸੰਬੰਧਤ ਪੂਰਵਜਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਜੋ ਨੌਕਰੀ ਦੌਰਾਨ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉੱਤੇ 1923 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਏ (3) ਤਹਿਤ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ 1923 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਤਹਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਾ 'ਨਿਪਟਾਰਾ' ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4ਏ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈਃ

"4ਏ। ਬਕਾਇਆ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।-

(1) ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(2) ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਮਾਲਕ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਸ ਤੱਕ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੀ ਹੱਦ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਏਗੀ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਜਾਏਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ।

(3) ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਮਾਲਕ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਕਾਇਆ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ-

(ਏ) ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਮਾਲਕ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਧਾਰਨ ਵਿਆਜ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਬੈਂਕ ਦੀਆਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਧਾਰ ਦਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਉੱਚ ਦਰ 'ਤੇ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ

(ਬੀ) ਜੇ, ਉਸ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਦੇਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿਓ ਕਿ ਮਾਲਕ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਆਜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਰਕਮ ਦੇ ਪੰਜਾਹ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ।

16. ਸੈਕਸ਼ਨ 4ਏ (1) ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ਾ "ਜਿਉਂ ਹੀ ਬਕਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ" ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4ਏ (2) ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਕੇ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਕੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੀ ਹੱਦ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4ਏ (3) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਮਾਲਕ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵਿਆਜ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਣਉਚਿਤ ਦੇਰੀ ਲਈ ਬਕਾਇਆ ਵਜੋਂ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈਃ

"19. ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ।- (1) ਜੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ (ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਜਾਂ ਮਿਆਦ (ਅਪਾਹਜਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਜਾਂ ਹੱਦ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ) ਤਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

17. ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵਾਲ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਚਾਰ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ "ਬਕਾਇਆ" ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਵਿਆਜ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਣਉਚਿਤ ਦੇਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ,

"18...ਇਸ ਲਈ ਮਾਲਕ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿੱਜੀ ਸੱਟ ਹਾਦਸੇ ਕਾਰਨ ਮਜ਼ਦੂਰ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਸੀ ਜੋ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਤੋਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੌਰਾਨ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ 6 ਮਈ, 1969 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਾਰਾ 19 ਅਧੀਨ ਬਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਜਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਜਾਂ ਮਿਆਦ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਦੀ

ਸੱਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਸਮਝੌਤੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

19. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿੱਜੀ ਸੱਟ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਦਲੀਲ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4ਏ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਇਹ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 4 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਦਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਧਾਰਾ 4 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਰਜ਼ੀ ਭੁਗਤਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਝੂਠੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਲੈਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਠੇਕੇਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਦੁਰਘਟਨਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਹ ਹੋਰ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਪਹੁੰਚ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਰਥ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੈਮੋਰੰਡਮ ਆਫ਼ ਐਗਰੀਮੈਂਟ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜੋ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਵਿਆਜ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ।

18. ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਾਰਾ 19 ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਅਵਿਆਂ ਜਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁਅੱਤਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਰਮਿਆਨ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਰਕਮ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4ਏ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ 1923 ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। 1923 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4ਏ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਮਾਲਕ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਲੇਮ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੱਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਆਰਜ਼ੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਚਦਾ।

19. ਨੀਲਕੰਦਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹਾਦਸਾ 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ।

ਡੀਮਡ ਆਮਦਨ 1000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਧਾ ਕੇ 2000 ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸੋਧ ਦਾ ਲਾਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਦਸਿਆਂ ਤੱਕ ਵਧੇਗਾ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਰਕਮ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਬਕਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਹਾਦਸਾ 1981 ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸੋਧ ਦਾ ਲਾਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਦਸਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸੋਧ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨਃ

"ਇਹ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਨੂੰ 1995 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਐਕਟ 30 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਡੀਮਡ ਆਮਦਨ ਨੂੰ 1000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵਧਾ ਕੇ 2000 ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੀਮਾ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਰਘਟਨਾ ਸਾਲ 1981 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸੋਧ ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵਿਦਵਾਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਐਕਟ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸੋਧ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਭ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਕਤ ਲਾਭ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੇਸ ਦਾ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਕਤ ਲਾਭ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਗਣਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੱਢੀ ਗਈ ਅਸਲ ਤਨਖਾਹ-1800 ਰੁਪਏ-ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

20. ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ 1923 ਐਕਟ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਜਿਕ ਭਲਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਐਕਟ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਪਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਲੰਬਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸੋਧ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਧੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਣ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਮਿਕਸ ਕਿਊਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਨੀਲਕੰਦਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਜਿੱਠਿਆ।

21. ਵਲਸਲਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ 4 ਏ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਦਰ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਸੋਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਰਘਟਨਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਲੈ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਬੰਧਤ ਮਿਤੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨੀਲਕੰਦਨ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸੋਧ ਦਾ ਲਾਭ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਹਾਦਸਿਆਂ' ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ:

"4. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਨਿਊ ਇੰਡੀਆ ਐਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਵੀ.ਕੇ. ਨੀਲਕੰਦਨ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਲਾਭ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਜੋ ਹਾਦਸੇ ਦੀ ਮਿਤੀ' ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਨੀਲਕੰਦਨ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਦਿਓ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਦਿਓ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਵੱਲੋਂ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਨੀਲਕੰਦਨ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

22. ਵਲਸਲਾ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੌਰਾਨ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਅਲਵੀ ਵਿੱਚ ਕੇਰਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪੂਰੇ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ "ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਹ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ"। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ:

"5. ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਇੰਡੀਆ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਅਲਾਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੇਰਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਵੀ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇੱਕੋ ਸਵਾਲ ਉੱਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵੇਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਜ਼ਖਮੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿੱਜੀ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਹਾਦਸੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਹੈ ਨਾ ਕਿ 1995 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ। ਕੇਰਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਹ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ

ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਦਿਓ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਸਬਾਟਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

23. ਅਲਾਵੀ ਵਿੱਚ, ਕੇਰਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਜੱਜ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਕੀ 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ 4ਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1995 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ 15 ਸਤੰਬਰ 1995 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਹਾਦਸਿਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੌਤ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਅਪਾਹਜਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਅੱਗੇ ਸਾਰੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੋਧ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੋਧ ਕਾਨੂੰਨ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਦਸਿਆਂ' ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸੋਧ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ:

"17. ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਮ ਧਾਰਨਾ ਅਜੇ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ' ਤੇ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸੋਧਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀਃ ਨੀਲੀ ਬਨਾਮ ਨਾਰਾਇਣ ਪਿੱਲਾ [(1992) 2 ਕੇ. ਐਲ. ਜੇ. 937, 950]। ਜੇ 15 ਸਤੰਬਰ 1995 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਧੇ ਹੋਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਰਕਮੈਨਜ਼ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1923 ਦੇ ਅਣ-ਸੁਧਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ 15 ਸਤੰਬਰ 1995 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸ਼ੋਕਨ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦਾ ਲਾਭ ਮਿਲੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਲਾਭ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 15 ਸਤੰਬਰ 1995 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ... "

24. ਵਲਸਲਾ ਵਿੱਚ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਕੀ 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ 4ਏ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਕੇ ਰਕਮ ਵਧਾਈ ਗਈ ਹੈ।

ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਦਰ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਦਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਸੋਧ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਰਘਟਨਾ ਹੋਈ ਸੀ।ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੋਧ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਲਾਭ ਸੋਧ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਹਾਦਸਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਨਿਆਂ ਮਿੱਤਰ ਨੇ ਮੁਬਾਸਿਰ ਅਹਿਮਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਅ' ਤੇ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਓਰੀਐਂਟਲ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਸਿਬੀ ਜਾਰਜ 8 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਬਾਸਿਰ ਅਹਿਮਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਵਲਸਲਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਮਿਸਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

25. 1923 ਐਕਟ ਇੱਕ ਸਮਾਜਿਕ ਲਾਭਕਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਸੋਧਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਰੀਬ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜੋ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਜੋਖਮਾਂ ਜਾਂ ਕਿੱਤਾਮੁਖੀ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭਾਂ ਨਾਲ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਸਤੀ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ। 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧਾਂ ਇਸ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਬਣਾ ਕੇ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਵਧਾ ਕੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

26. 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਧਾਰਾ 4 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ।। ਵਿੱਚ ਡੀਮਿੰਗ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਉਜਰਤ 4000 ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਕਰਮਚਾਰੀ 4,000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਉਜਰਤ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਅਤੇ 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਭਲਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਡੀਮਿੰਗ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸੋਧ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਹੈ ਜੋ 1923 ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਾਦਸਿਆਂ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੈ। ਸੋਧ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਮਾਸਿਕ ਆਮਦਨ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਡੀਮਿੰਗ ਕੈਪ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੱਢੀ ਗਈ ਅਸਲ ਮਾਸਿਕ ਉਜਰਤ ਦੇ ਅਧਾਰ ਉੱਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੋਧ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਹਾਦਸਿਆਂ ਤੱਕ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਸੀ।

[8] (2012) 12 ਐਸ ਸੀ ਸੀ 540

27. ਸਿੱਖਿਅਤ ਨਿਆਂ ਮਿੱਤਰ ਨੇ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ ਵਾਟਿਕਾ ਟਾਊਨਸ਼ਿਪ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ [9] ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਿਆਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸੇਧਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛੋਕੜ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਵਿੱਤ ਐਕਟ 2002 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 113 ਦਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਪਿਛੋਕੜ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਲਾਕ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਚੈਪਟਰ XIV- ਬੀ ਵਿੱਚ (1 ਜੁਲਾਈ 1995 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ) ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਖੋਜ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ੀ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਸਰਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਮਿਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਬਲਾਕ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ' ਤੇ ਸਰਚਾਰਜ ਦੀ ਦਰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਲਾਕ ਮੁੱਲਾਂਕਣ ਲਈ ਅਧਿਆਇ ਇੱਕ ਸਵੈ-ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੋਡ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਬੋਝ ਪਾਉਣਾ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਪਿਛੋਕੜ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ:

"30. ਅਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੀ ਖਾਤਰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹਾਂਗੇ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਪਿਛੋਕੜ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯਮ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਏ ਬਿਨਾਂ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲਾਭ ਕਿੱਥੇ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਧਾਇਕਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਨਿਰਮਾਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਪਿਛੋਕੜ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਦੇਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਣ ਦਾ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ। ਭਾਰਤ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤੀ ਤੰਬਾਕੂ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ [(2005) 7 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 396], ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਭ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਰਕ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿਛੋਕੜ ਕਾਰਵਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਦਾ ਉਹੀ ਸਿਧਾਂਤ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਵਿਜੈ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ [(2006) 6 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 289] ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪਿਛੋਕੜ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ।

28. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਥਾਪਤ ਮਿਸਾਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ (i) ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, (ii) ਬਿਨਾਂ

[9](2015) 1 ਐੱਸ ਸੀ ਸੀ 1

ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਅਤੇ (iii) ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਸੰਭਾਵਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮਾਲਕਾਂ ਉੱਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਉੱਚ ਦਰ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਨੁਸਾਰੀ ਬੋਝ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਵਲਸਲਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਅਤੇ ਅਲਵੀ ਵਿੱਚ ਕੇਰਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੋਧ ਦਾ ਲਾਭ ਸੋਧ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਹਾਦਸਿਆਂ ਲਈ ਪਿਛੋਕੜ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੋਟ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ, 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ।

29. ਅਸੀਂ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ 198910 ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਣ ਲਈ ਸੰਬੰਧਤ ਮਿਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। 'ਹਾਦਸਿਆਂ ਕਾਰਨ ਯਾਤਰੀਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਸੱਟ ਲਈ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ' ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੇ 1989 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧਿਆਇ XIII ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਉੱਤੇ ਅਣਸੁਖਾਵੇਂ ਹਾਦਸਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ "ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੱਦ ਤੱਕ" ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਰਾਠੀ ਮੈਨਨ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ [11] ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੋਧ ਦਾ ਲਾਭ ਸੋਧ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਏ ਹਾਦਸਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ 1989 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਣ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਮਿਤੀ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੋਧ ਦਾ ਲਾਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਸੋਧ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ। ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 1923 ਐਕਟ ਅਤੇ 1989 ਐਕਟ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਵਲਸਲਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ:

"... ਡਬਲਿਊ. ਸੀ. ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧਿਆਇ XIII ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ ਭੌਤਿਕ ਤੌਰ' ਤੇ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਵਿੱਚ, ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

[10]1989 ਐਕਟ

[11](2001) 3 ਐਸ ਸੀ ਸੀ 714

ਉਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ. ਡਬਲਯੂ. ਸੀ. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਕਾਮੇ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਉਜਰਤ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲਕ ਉੱਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਡਬਲਯੂ ਸੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਏ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਲਕ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਵਿਆਜ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ ਬਲਕਿ ਉਚਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ 50% ਤੱਕ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰੇਗਾ। ਉਕਤ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧਿਆਇ XII। ਵਿੱਚ ਸਕੀਮ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹਨ।"

ਅਦਾਲਤ ਨੇ 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਅਤੇ 1989 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਵਲਸਲਾ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ 1989 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।

30. ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਬਨਾਮ ਰੀਨਾ ਦੇਵੀ [12] ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਟਕਰਾਅ ਮੰਨਿਆ। ਰਾਠੀ ਮੈਨਨ ਅਤੇ ਕਲੰਡੀ ਚਰਨ ਸਾਹੂ ਬਨਾਮ ਜਨਰਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬੀ ਮੱਧ ਰੇਲਵੇ, ਬਿਲਾਸਪੁਰ 13 ("ਕਲੰਡੀ") ਵਿੱਚ 1989 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕ ਮਿਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਰਾਠੀ ਮੈਨਨ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1989 ਦੇ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਵਿਆਜ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਪੈਸੇ ਦੇ ਮੁੱਲ' ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਥਜ਼ਾਤੇ ਪੁਰਾਇਲ ਸਰਾਬੀ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਸੰਘ [14] ("ਥਜ਼ਾਤੇ") ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1989 ਦੇ ਐਕਟ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਵੀ ਉਸ ਵਿਆਜ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਥਝਾਥੇ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਲੰਡੀ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦੀ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਸੰਘ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ।15 ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਆਜ ਹੁਣ 1989 ਦੇ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਰਾਠੀ ਮੈਨਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਧਾਰ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾः

"15.3... ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਹੋਵੇਗੀ।

[12](2019) 3 ਐੱਸ ਸੀ ਸੀ 572

[13](2019) 12 ਐੱਸ ਸੀ ਸੀ 387

[14](2009) 7 ਐੱਸ ਸੀ ਸੀ 372

[15](2019) 12 ਐੱਸ ਸੀ ਸੀ 389

ਦੁਰਘਟਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਰਕਮ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਰਕਮ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੱਕ ਅਜਿਹੀ ਦਰ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਮਿਲੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ' ਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਮੋਟਰ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਵਿਆਜ ਦਰ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿਆਜ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਰਕਮੈਨ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਦਿਓ (ਉਪਰੋਕਤ) ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 4 ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਕਮ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਰਕਮ ਲਾਭਕਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

15.4 ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਾਜਬ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਣੀ ਗਈ ਰਕਮ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਕਮ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੋ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਧ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਦਿਓ (ਉਪਰੋਕਤ) ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 4 ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ' ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 1989 ਦੇ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਗਣਨਾ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਗਿਣੀ ਗਈ ਰਕਮ 1989 ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਕਮ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਧ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

31. ਰਾਠੀ ਮੈਨਨ ਅਤੇ ਰੀਨਾ ਦੇਵੀ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ। ਰੀਨਾ ਦੇਵੀ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਾਠੀ ਮੈਨਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਰਾਠੀ ਮੈਨਨ ਅਤੇ ਕਲੰਡੀ ਦਰਮਿਆਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਟਕਰਾਅ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 1989 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਣ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਮਿਤੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਰੀਨਾ ਦੇਵੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਬਨਾਮ ਰਾਧਾ ਯਾਦਵ [16] ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ।

32. ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਵਲਸਲਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 1923 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵੱਧ ਰਕਮ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ, ਦੋ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਬੈਂਚ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਵਲਸਲਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਹਨ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਣ ਲਈ ਸੰਬੰਧਤ ਮਿਤੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੈ ਅਤੇ 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਦਾ ਲਾਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਸਨ।

33. ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹਾਦਸਾ 31 ਜਨਵਰੀ 2008 ਨੂੰ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 2009 ਦੇ ਐਕਟ 45 ਦਾ ਲਾਭ ਵਧਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ॥ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਹਾਦਸੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਉਜਰਤ ਵਜੋਂ 4000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਡੀਮਡ ਕੈਪ ਲਾਗੂ ਸੀ।

34. ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਹਾਦਸਾ 2008 ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 12 ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਲਕ ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ 2 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਆਪਣੀ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਪੀ 5 ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮਾਸਿਕ ਤਨਖਾਹ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਸੀ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ 32,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਤਨਖਾਹ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭੋਜਨ ਦੇ ਖਰਚੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

35. ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ 14 ਅਕਤੂਬਰ 2019 ਅਤੇ 18 ਨਵੰਬਰ 2019 ਦੀ ਦਫਤਰ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

[16](2019) 3 ਐੱਸ ਸੀ ਸੀ 410

36. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਕੁੱਲ ਮੁਆਵਜ਼ਾ 8,86,120 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 12% ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਵਿਆਜ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਾਂਝੀ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ' ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੇਵਿਕਾ ਗੁਜਰਾਲ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Advocate Shifa Kler